

El Guggenheim mostra una exquisida selecció dels milions d'obres acumulades per la casa d'Àustria

Segles de bon art

Eduard Mas
BILBAO

Segles i més segles al poder donen per molt: per passar de comtes a emperadors, per engendrar incapaços com Carles II, per practicar el despotisme il·lustrat... Massa anys governant a gran part d'Europa també donen per convertir-se en un dels més grans mecenes i col·leccionistes d'obres d'art de la història. El Guggenheim de Bilbao ofereix als seus visitants una exquisida selecció dels fons artístics acumulats per la dinastia dels Habsburg durant més de sis segles. Un extensíssim fons artístic, el de la casa d'Àustria, que habitualment descansa a l'espectacular Kunsthistorisches Museum de Viena, i que per primera vegada –tot i que en versió reduïda– visita l'Estat espanyol. De fet, algunes de les obres que es poden gaudir a la flor de titani de Frank Gehry no havien sortit mai fins ara de la pinacoteca austríaca. A la tercera planta del museu bilbaí –que espera impacient el germà petit que en uns cinc anys veurà la llum també a Biscaia, a Urdaibai– s'hi poden veure 73 pintures i 124 escultures i objectes decoratius. Des de l'art dels faraons egipcis, fins a pintures del Barroc i del Renaixement.

La 'Magdalena penitent amb la seva germana' és un dels Rubens que es pot admirar a Bilbao ■ KUNSTHISTORISCHES MUSEUM

La col·lecció de la pinacoteca de Viena visita per primera vegada l'Estat espanyol

Peces destacades d'una immensa col·lecció que, com va explicar el comissari de l'exposició, el catedràtic d'història de l'art de la Complutense Francisco Calvo Serraller, s'engendra de forma familiar, "sense més guia que l'interès per l'art dels membres de la dinastia d'Habsburg". I pel que es pot observar a Bilbao, els de la casa d'Àustria no tenien mal gust. Això sí, l'origen

del fons artístic fa que els mateixos Habsburg protagonitzin molts dels retrats.

A l'exposició *Totes les històries de l'art: Kunsthistorisches Museum de Viena*, que fuig de l'ordre cronològic, el primer que es troba el visitant és *La infanta Margarita* amb vestit blau pintada per Velázquez l'any 1659. Els retrats, pintats i esculpits, obren la mostra, i l'artista sevillà no és l'únic mestre que hi té reservat un lloc. El Guggenheim també acull obres de Holbein, Tintoretto, Patinir i Ticià, entre molts altres.

Més endavant, obres religioses i històriques de Dürer, Carracci, Gentileschi i Rubens, amb la *Lamentació sobre Crist* (1614) i la *Magdalena penitent i la seva germana Marta* (1620). També escultures de bronze de Leone Leoni i tapissos de finals del segle XVII. Nus de Palma il Vecchio i Giambologna. Adriaen van Ostade i Alessandro Magnasco pinten escenes populars. Arcimboldo reflecteix la natura morta. I al final del recorregut apareixen els mosaics de pedra dura de Castrucci.

*
'Totes les històries de l'art',
MUSEU GUGGENHEIM
BILBAO.
FINS AL 18/01/2009

Crítica òpera

Xavier Cester

Petra Maria Schnitzer va donar gruix vocal als sentiments enfrontats de Marta, aquí amb Alan Titus (dreta) ■ JOSEP LOSADA

El pastor virtual

Tiefland

De D'Albert.
Gran Teatre del Liceu, 2 d'octubre.

Coses d'aquest país. L'obra més famosa del teatre català es va estrenar en castellà a Madrid i, sense Estatut o finançament, no va tenir cap problema per difondre's arreu fins a atreure l'atenció d'un Eugen d'Albert que en els seus gens té condensada mig Europa. Mentre esperem que algun dia vegi la llum la *Terra baixa* fa lustres composta per Salvador Pueyo, el Liceu recupera aquesta *Tiefland* que amalgama elements postwagnerians (l'ús del leitmotiv) i veristes, amb un agraït melodisme d'arrel meridional i un color local, què hi farem, més espanyol que català.

La primera aparició de Michael Boder com a director musical es va resoldre amb una lleugera decepció. La seva versió somorta va estar ben lluny de les passions a flor de pell d'una obra verista, per molt alemanya que sigui. En el seu haver cal posar l'equilibri entre fossat

i escena i una bona resposta orquestral. Petra Maria Schnitzer i Peter Seiffert van refermar la seva posició com la parella d'or de la lírica germànica. La soprano va donar gruix vocal als sentiments enfrontats de Marta, amb un moment àlgid en la colpidora narració dels seus orígens, mentre que el tenor va combinar accents expansius i inflexions poètiques que feien justícia a la noble innocència d'aquest Manelic rebatejat Pedro. Alan Titus va ser un Sebastiano de monolítica luxúria, i Eva Liebau va aterrar d'urgència (d'aquí la supressió de la balada de Sant Miquel?) per signar una Nuri de pristina dolçor.

El muntatge de Matthias Hartmann va causar la mateixa impressió que a Zuric: el director no sap què fer amb l'obra. A banda de les connexions amb els bojos experiments nazis, amb la conversió de la terra alta en un somni virtual, Hartmann es limita a una direcció de rutinària cal·ligrafia. Almenys no van sortir ovelles.

Hi ha una manera millor de despertar-se.

DESPERTAT BÉ CADA MATÍ AMB EL 'FRICANDÓ MATINER'.
De dilluns a divendres, de 6 a 10 del matí, amb Vador Lladó.

La música ho canvia tot

RAC105
www.rac105.cat